

Květen. Teplé, prosluněné ráno.

Zpívající ptáci na stromech. Pronikavá hudba.

Uprostřed zenové zahrady vrstva štěrku, a na ní řady pěnících vln.

Bílé moře. Na bambusové terase usnulo kotě, schouleno do klubíčka.

Slabý vánek rozhýbal svitek rýžového papíru, pověšený na provázku,
jenž vede z jednoho konce dílny na druhý.

Aby objasnil význam čtvrté lekce, která se zabývá vyobrazováním věcí uprostřed prázdnoty, vybídl
Mistr ženu, aby si klekla před bílý list papíru,
tentokrát s očima dokořán, a aby si představila, co se skrývá v neviditelném.

- Jak, Mistře? Nerozumím zcela vašemu záměru.

Stejně jako u druhé lekce Yuna zprvu nedokázala pochopit,
co po ní Mistr chce. Kaligraf na okamžik přemýšlel a čekal,
než mu na mysli vyvstanou ta správná slova. Pak pronesl:

- To, co potřebujete vidět, už na papíře je. Přesto to však nelze okem spatřit.

Po těchto slovech mladá žena prozřela.

Uzel, který měla v sobě, náhle povolil a její duše se otevřela jako květ pod paprsky slunce.

Vzala štětec a dala se do malování. Stromů s ohnivě rudou kšticí.

Řeky odrážející jarní slunko. Poupátek orosených květin.

Mistr Kuro pozoroval Yuninu práci se zájmem a hrdostí a na tváři se mu zračil přívětivý pohled
Benzaiten, bohyně umění.

Komentář:

V úvodu se vyskytují pro spisovatele typické, jednočlenné věty, které jsem se rozhodl ze stylistických důvodů nenahrazovat konstrukcemi typu „Je teplé, prosluněné ráno“, a „Ptáci zpívají na stromech“. V takovém případě by se z překladu vytratila strohost originálu, která má určitě svůj význam. Přinejmenším navozuje poklidnou atmosféru, a jakoby filmovým způsobem seznamuje čtenářem s místem, kde se bude odehrávat děj. Stejně tak bylo třeba zachovat metafory (*chevelure flamboyante*, *noeud*). Zvolením přesnějšího výrazu (například *koruna stromu*) bychom text na stylistické úrovni ochudili.

Až na několik případů nebylo třeba významně měnit větnou stavbu originálu. Váhal jsem, zda v místech, kde probíhá dialog, použít klasické uvozovky, ale vzhledem k tomu, že v originálu chybí, rozhodl jsem se je nakonec také nepřidávat.

K TOMU POZNÁMKA: ČESKÁ REDAKČNÍ PRAXE JE JINÁ NEŽ FR., „UVOZOVKOVÁ“, ALE V TOMTO TYPU TEXTU (KRÁTKÉ ŘÁDKY) TO NEVADÍ

SPRÁVNÁ VÝCHODISKA PRO PŘEKLAD, STYL ZACHOVÁN, SMYSL TAKÉ, CELKOVĚ PĚKNÉ